

er gift, bør beholde sit Pigenavn, men det maa dog antages, thi naar hun i Foreninger o. l., hvor hun var kendt som Fru A. (Faderens Slægtsnavn), pludselig forandrede dette til Fru B., saa var jo overfor alle disse Foreningers Medlemmer det røbet, som Dr. Friberg mener ikke maa røbes.

Men Konsekvensen heraf blev igen, at der maatte tages en Bestemmelse om Børnenes Navn. Skulde de virkelig som hidtil antage Faderens? Eller kunde der tænkes Indførelsen af et Matrimonium, hvor Moderen gav Børnene Navn ud fra den Betragtning, at »mater certa est«.

Eller, forresten — kunde det overhovedet gaa an at have Børn? Derved fik Folk jo straks Færten af »det kønslige«; for det blev vel ikke muligt at genskabe Fiktionen om Jomfrufødsel?

Endvidere kan man faa den Konsekvens ud af det, at et Menneske egentlig kun skulde kaldes ved sit Fornavn? Thi hvad kommer det fremmede ved, *hvem* man skylder sin Tilblivelse? Og leder man ikke derved Tanken hen paa sine Forældres Kønsforhold?

Sagen er, synes jeg, simpelthen den, at her foreligger en praktisk, samfundsmæssig Ordning, som det vilde bringe en hel Del Forvirring at ændre. Samfundet er nu, som fra de tidligste Tider, bygget op paa Grundlag af *Familien*, og den enkeltes Stilling indenfor Familien er i mangfoldige Forhold af afgørende Betydning for Ordningen af vedkommendes Retsforhold (m. H. t. Forsørgelsesret, Arveret, processuel Stilling o. m. a.). Ved Giftermaalet sker der for Kvindens Vedkommende den gennemgribende Forandring, at hendes Forhold i mange Henseender bliver at bedømme efter hendes Stilling i den nye Familie, hun ved Ægteskabet har været med til at stifte. Og denne Ændring i hendes Retsstilling betegnes af praktiske Hensyn ved en ny Etikette — om jeg saa maa sige — det nye Slægtsnavn og den ændrede Titel. At der er noget utiltalende i dette, er det mig umuligt at se.

Dr. Fribergs Frygt for Diminutivbetegnelsen i Frøken og Fräulein er

vist ganske ubegrundet. Ordenes Oprindelse har jo praktisk kun Betydning indenfor nogle Sprogforskeres Kreds. Og behøver der at være noget foragteligt i Diminutivet? Hvad siger Dr. Friberg til, at *Onkel* kommer af avunculus, Diminutiv af avus?

Ja, hvis Samfundsforholdene nu ved den fremadskridende Kvindebevægelses Magt væsentlig forskyder sig, hvis Kvinden bliver økonomisk uafhængig af Manden, og han som Følge deraf ikke saa decideret betragtes som Familiens Overhoved, hvis — og hvis — ja, saa bliver det maaske ogsaa paa Tiden at underkaste disse Titulaturer en Revision.

Foreløbig bliver det vist kun til det, som Dr. Friberg ogsaa nævner, at Kommiss'er og Dragere gerne maa have Lov at kalde os Frue, naar de ser, vi er ude over den purunge Alder — og den Udvej har de allerede selv fundet paa.

J. M. Holten-Nielsen.

## Vore Foreninger.

Fra Formanden for Helsinges Kvindevalgretsforening, Fru Ellen Pirtzel, har vi modtaget en lille Beretning om Vinterens Arbejde. Vi anmoder vore øvrige Formænd om at følge Fru Pirtzels Eks. og sende os lignende Meddelelser, der sikkert kan være til Opmuntring og Belæring for de nyere og mere uprøvede Foreninger.

Helsinges Kvindevalgretsforening har afholdt følgende 4 offentlige Møder:

Oberstløjtnant *Parkow*: Forsvarsordningen, som den foreligger.

Bygmester *Jens Andersen*: Det radikale Venstres Odenseprogram.

*Klaus Berntsen*: Venstres Kamp for Parlamentarismen.

*K. M. Klausen*: Socialdemokratiets Program og Politik.

Ved dette sidste Møde indledede Formanden Mødet med følgende udmærkede Tale, som fortjener at kendes i videre Kredse:

Til dette vort sidste Møde i Vinter, har jeg saa den Glæde at byde Hr. Folketingsmand K. M. Klausen velkom-

men og takke Dem, fordi De vilde komme herud. For os, der virker for Kvindernes Sag, og navnlig som det er Tilfældet her i Foreningen og i alle Landsforbundets Foreninger, virker for dette ene, at Kvinden skal have politisk Valgret, enten nu Dr. Birck inde paa Rigsdagen mener, at vi derved kommer i Klasse med grønlandske Eskimostater eller ej — for os, der kæmper for det, for os, som det er blevet en Livssag, er det saa herligt at møde Forstaaelse, og da ikke mindst hos de Mænd, som vi venter engang vil føre vor Sag frem til Sejr. Derfor var der et Ord i Hr. K. M. Klausens Brev, da han gav et Løfte om at tale herude, som jeg særlig lagde Mærke til, det, at det vilde være ham en Glæde at tale i vor Forening; det Ord takker jeg for, og det er tillige et Ord, jeg ofte har hørt i de 2 Aar, Foreningen har bestaaet, og det, at vore Talere med Glæde vil komme herud og tale for os, er noget, der maa fylde os med Haab og Tillid om, at det, vi kæmper for, vil lykkes.

Der en Ting, jeg ofte har sagt og gentaget: at vor Forening ikke er partipolitisk; men aldrig føler jeg selv det stærkere, end netop naar jeg faar disse Tilsagn fra Folketingsmænd af de forskellige politiske Partier. Thi har jeg end i Politik min egen Mening og Overbevisning, saa falder al Tanke om denne min lille Mening fuldstændig bort i det Øjeblik, thi da har jeg kun Tanke for og Glæde over, at det er lykkedes os at faa en af vor Tids betydelige Mænd ud at tale for os, ud at sige os, hvorledes han ser paa Politik, hvorledes hans Mening derom er. Det er det, der skal vække Kvindernes Interesse for Politik og virke politisk oplysende paa os, saa vi kommer bort fra den Tanke, at Politik kun kan interessere Mænd, bort fra den Mening, man saa ofte hører: »Ja, jeg vilde gerne, hvis blot jeg forstod mig paa Politik«; thi det er blot en Viljesag; vi kan læse derom, vore Blade er fyldte dermed, og der er altid Anledning til at høre derom, naar vore ledende Politikere med Glæde taler for os derom. Og endelig burde Kvinderne